

Min första kontakt med esperanto fick jag redan 1937 via en studiecirkel i ABF i min hemstad Varberg, men först de senaste åren har jag på allvar tagit itu med studierna av detta förnämliga internationella språk. Jag har kommit fram till den bestämda åsikten att vi vid sidan av vårt modersmål - som vi skall värda och utveckla - har ett behov av ett neutralt internationellt språk.

Vår värld har krympt framför allt genom den otroliga utvecklingen inom kommunikationsområdet. Vi kan numera lätt och relativt billigt förflytta oss avsevärda sträckor till andra miljöer och andra språkområden. Otaliga svenskar besöker numera andra länder i när och fjärran. Många resenärer beklagar sig över språksvårigheterna. Att inte kunna kommunicera med människorna man besöker innebär att man inte kan tillgodogöra sig allt man skulle vilja.

Esperantos upphovsman insåg redan för 100 år sedan att språksvårigheter orsakade många missförstånd och språkbarriärer åstadkom stora misshälligheter, och denna sanning har inte blivit mindre i våra dagar. På praktiskt taget alla områden är det nödvändigt med internationellt samarbete. Inte minst gäller detta miljöproblemen där globala överläggningar och överenskommelser är nödvändiga. Ett gemensamt språk vid dessa överläggningar är ovärderligt.

Men varför inte låta något av våra s.k. stora nationella språk bli det internationella språket? Detta är inte praktiskt möjligt och inte heller rättvist och därför arbetar ju alla internationella organisationer med flera språk och har ett behov av en enorm tolkningsapparat.

Ett gemensamt språk utgör självfallet ingen garanti för evig fred. Kiv och split kan uppstå inom en nation eller i en trängre krets även om man har samma modersmål, men ett gemensamt internationellt språk är ovärderligt i fredsarbetet. I arbetet för fred och internationellt samförstånd kan esperanto utgöra ett hjälpmedel som vi verkligen behöver. Att på ett enkelt sätt kunna förklara sina ståndpunkter måste ju vara ett steg i rätt riktning.

I mitt dagliga arbete [som riksdagens talman] hade jag också att ta emot många utländska gäster. Ibland hade jag varit tvungen att umgås med dem med hjälp av tolk, men på så sätt kan det aldrig bli riktigt förtroliga samtal. Det känns som att stå mitt emot varandra och sända telegram fram och tillbaka.

Det är en naturlig och riktig tanke att sträva efter ett internationellt språk som har fördelar framför nationella språk på det sättet, att det är lättare att lära och dessutom ett språk som är neutralt och därmed politiskt möjligt. Esperanto är utan tvekan ett alternativ som bör ha alla förutsättningar att bli det internationella språk som vi så innerligt väl behöver.

Ingemund Bengtsson